

[Iver Poulsen.]

styret, og derfor ville det være i folkestyrets interesse, om folketinget fik en anden sammensætning, så at det blev hele folketinget, der drøftede problemerne, og ikke blot såkaldte toptfolk i toppartier.

Denne klubdannelse med udelukkelse af folketingsmedlemmer, der er indvalgt her i tinget på samme betingelser og med samme ret som alle andre medlemmer, er ikke blot en hån imod de folketingsmedlemmer, der lukkes ude fra forhandlingerne, men det er også en fornærmelse imod de vælgere, der har indvalgt de udelukkede. Jeg finder, det er en hån. Andre ser lidt hårdere på det; således så jeg i går i Information et læserbrev, hvori man betegnede den anvendte fremgangsmåde som en flabethed mod vælgerne og mod folketinget, og jeg kan kun give denne vælger ret og opfordre regeringen til at holde op med at praktisere udemokratiske metoder, som vælgerne med rette anser for flabetheder rettet mod dem.

Her vil jeg gerne indføje, at jeg naturligvis med stor interesse hørte den ærede konservative ordfører, hr. Poul Møller, der netop omtalte forholdet med de lukkede døre og forsvarede demokratiet på en sådan måde, at jeg i hvert fald ikke kunne have gjort det så godt.

Jeg finder det naturligvis beklageligt, at den borgerlig-liberale front ikke holdt, men slog en beskæmmende revne i venstrefløjen. Partipolitiske betragtninger skal jeg selvfølgelig helt afholde mig fra at komme ind på, for her drejer det sig om andet og mere end partipolitik, her drejer det sig simpelt hen om folkestyrets anseelse. Den slags manøvrer er også med til at nedbryde respekten for vort folkestyre eller rettere for den måde, det undertiden praktiseres på, og som det i dette tilfælde er blevet praktiseret på. Man kan anstændigvis ikke lade sig indvælge i folketinget af et parti og på dette partis program og derefter forhandle om at gå i regering med et modstanderparti. Den slags affærer tåler vort folkestyre ikke mange af, for de rækker alvorligt ved et af folkestyrets vigtigste fundament, nemlig vælgernes tillid til de valgte repræsentanter.

Regeringens såkaldte buketter, som vi skal drøfte i dag og i morgen, er lidet pyntelige for den regering, der har bundet dem. De

viser med al ønskelig tydelighed to ting, for det første at regeringen, bravt støttet af sin forgænger, har ført landet ud i et økonomisk kaos uden lige, og for det andet, at regeringen intet overblik har over hele det frygtelige og kostbare roderi — for nu at bruge et mildt udtryk om den situation, vi befinder os i.

Men navnlig på baggrund af finansministerens udtalelser før valget er situationen simpelt hen beskæmmende. Før valget kunne man ude i landet høre den højtærede finansminister fortælle befolkningen, at landets økonomi var i den bedste orden, alt lå i et godt og roligt leje, og hvis det havde været en borgerlig regering, der havde opnået et så strålende resultat på de økonomiske områder som regeringen Krag-Skytte, havde det ikke været til at ånde for pral — for at bruge finansministerens egne udtryk.

I dag ser billedet noget anderledes ud; og at det ville komme til at se anderledes og broget ud, kunne enhver se allerede længe før valget den 22. september sidste år. Her er ikke tale om bagklogskab. Der blev advaret fra mange sider; de uafhængige advarede sidste forsommer befolkningen imod at bruge alle pengene til feriegæder, for der skulle nok blive brug for småpengene og de store med, når regeringens regning skulle betales.

I dag får skatteyderne kærligheden at føle, og det må være tilladt at spørge, om den højtærede finansminister selv troede på rigtigheden af sine udtalelser før valget, for i så fald havde finansministeren ikke den føling med og det overblik over de økonomiske forhold, som man med rimelighed må kunne forlange af en finansminister. Naturligvis kunne der også være tale om, at finansministeren forsøgte at vildlede vælgerne, men det vil jeg naturligvis være ked af at tro skulle have været tilfældet.

Det må være indlysende, at de uafhængige ikke kan have tillid til en regering, der sammen med sin forgænger og under samme ledelse har ført landet ud i det økonomiske uføre, hvori vi befinder os i dag. Vi tror ikke, at denne regering har hverken evne eller vilje til at rette økonomien op og gennemføre den sanering, der er nødvendig.

Regeringens panikagtige forslag vækker